

føre Tilsyn med, have deres Opmærksomhed henveendt paa, have Indseende med, vaage over, paasee, og i den paafølgende §, at de skulle være berettigede til at anstille Undersøgelser; alt dette er jo Noget, som intet Menneske kan have nogen Betænkning ved, men som tværtimod Enhver maa ansee for ønskeligt. Men Loven lader det Spørgsmaal uafgjort, som først og fremmest Enhver, der skal til at erøvere denne Lov ved at blive Medlem af en Sundhedscommission, maa opfaae sig selv, og som ogsaa er af Bigtighed for de Inddivider, ligeoverfor hvilke Commissionen fremtræder med Paalæg, Spørgsmaalet nemlig om Grændserne for dens Myndighed; det er ikke gjort med at sige, at de skulle føre Tilsyn med, men saavel den, der skal udstede Forbud eller Befalinger, som Enhver, der skal lytte og i modsat Fald skal straffes, maa vide, hvorvidt den omhandlede Myndighed strækker sig. Dette er altsaa den egentlige Pointe, og jeg føler, hvor vanskeligt det vil være at give det en bestemtere Form; men det maa dog gøres, og Justitsministeren har heller ikke overladt det til Samvittigheden hos alle Bedkommende og til et Stags Føielighed hos dem, der skulle efterleve Befalingerne, idet han har henviist til en Instrux fra Justitsministeriet, hvortil denne Myndighed skal fastsættes. Det er denne Instrux, som er den egentlige Lov, og jeg troer, at det fortjener den største Overveelse, om og hvorvidt man skal see at faae den indført i Loven. Der findes vel paa flere Steder henviist til Sundhedspolitilovene, saaledes i § 9, hvorefter Commissionerne skulle være berettigede til at anstille de Undersøgelser, som til Overholdelse af Sundhedspolitilovene, findes nødvendige. Ja! hvor der er bestaaende Love, til hvilke de kunne referere sig, og hvis Efterlevelse de fordrer, kan der ingen Tvivl være om, at de ere berettigede til at fordrer at blive adlydte; men i § 10 staaer, at Politimesteren af egen Drift skal paasee Overholdelsen af de Sundhedspolitiet vedkommende Love og andre Bestemmelser. Vi vide nu Alle, at disse Love ere meget mangelfulde, og at det sandelig ikke er dem, der forslaaes; det er deres Utilstrækkelighed, der har gjort, at denne Lov er imødestemt med Længsel;

det er den, der gjør „andre Bestemmelser“ nødvendige, og ved „andre Bestemmelser“ kan ikke være meent andet, end hvad der skal være i Kraft af denne Lov, altsaa hvad der staaer i den næste §: „de af Sundhedscommissionerne givne Paalæg eller gjorte Forbud“, ligesom der ogsaa i § 13 tales om, at Domstolene skulle respectere deres Afgjørelser, naar de ikke ere gaaede udenfor Grændserne af den dem ved Lovgivningen i Almindelighed og navnlig ved denne Lov anviste Virksomhed. Lovgivningen i Almindelighed indeholder ingen brugbare Bestemmelser, og denne Lov indeholder ikke stort andre Bestemmelser end enten at sige, at de skulle vaage over etc. — og det kan ikke være Meningen — eller at de have en ubegrændset eller en ialtsald kun ved en eventuel Instrux begrændset Ret til at gjøre Paalæg og Forbud. Det er altsaa disse Par Bemærkninger, jeg strax ved 1ste Behandling vilde tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Den ene er, at det er nødvendigt at drage en skarp Grændse mellem Sundhedscommissionernes ordinære Virksomhed og den dertil sig knyttende Myndighed, og det næsten ubegrændsede Dictatur, de skulle have under Pest, Cholera eller anden epidemisk Sygdom af lignende farlig Beskaffenhed, saa at man ikke uden Bærsel glider over fra det ene til det andet; den anden er, at Overbestyrelsen, naar en stor Deel af Ansvarer lægges over paa den, maa organiseres saaledes, at den overhovedet kan virke, og den tredie er, at Begrændsningen og Indholdet af Myndigheden, hvor vanskeligt det end vil være, dog ikke kan skydes bort, og at idetmindste et Par Hovedtræk af det, Justitsministeren har paatænkt at give i en Instrux, optages i Loven, navnlig for at Borgerne kunne vide at svare paa det Spørgsmaal, hvorvidt de skulle adlyde. Det er nu aldeles vist, at den Sag, som her er bragt paa Bane, har i høi Grad været forsomt her i Landet, og at det navnlig er Lægerne, der have sat Sagen i Bevægelse og som ogsaa ved Anvendelsen maae have den afgjørende Stemme. Det er ganske i sin Orden. Men paa den anden Side — jeg vil ikke fremmane Spøgelserfrygt, og jeg troer heller ikke, at det i Realiteten vil see — naar vi